

na vdovu se třemi dětmi, že mu nepřispívá. Nic nedbal na její pláč, že nic nemá a s dětmi hladoví. Zašel k ní do pastoušky a sebral jí jediný majetek, který měla, dvě slípky, jejímž vajíčky udržovala hladovějící děti při životě. Moje babička se tehdy s katolickou církví nadobro rozešla. A jak to s tou vdovou dopadlo? Onen nelidský katolický farář jí připravil i o tu pastoušku. Přinutil paní, silně věřící, pod pohrůzkou ohně pekelného, že mu pastoušku, tedy malou chaloupku, kterou měla ještě z lepších dob, nechala přepsat. Stala se majetkem katolického kostela. Tak takto získávala katolická církev majetky? Nátlakem, vyhrožováním, útlakem? Snaha o vydání ohromného majetku církvi není ničím jiným nežli ohromnou zlodějnou, prolamující dekrety prezidenta Beneše. Zlodějnou, kterou

chtějí vlastizrádci v TOP 09 a ODS a především ministr Kalousek, okrást národ, tudíž stát, o to poslední, co ještě má.

Všichni poslanci, kteří pro ukradení majetku státu a nacpání ho do nenasytného chřtánu církve zvednou ruku, by měli být postaveni před soud pro vlastizradu. Nenechme si touhle zlodějskou bandou rozkrást i ten zbytek, který nám ještě, po třidvaceti letech tunelování a rozkrádání, zbyl.

Křičme, protestujme, demonstrujme, jenom se, proboha, nechovme jako tupé stádo ovcí. Za chvíli by nám Kalousek a spol. mohl ukrást i naše domky a byty. Zpupný, arogantní a bezskrupulózní je na to dost.

www.dratemdovoka.clan.su

KOMUNISTICKÁ STRANA ČECH A MORAVY

OV Praha 1, Praha 6, Praha-východ, Praha-západ, Beroun, Domažlice, Klatovy, Mladá Boleslav, Plzeň-sever, Příbram, Rokycany, Tachov, Trutnov, MěV Jirkov, KPI Olomouc, spolu s Komunistickou stranou Československa, Svazem mladých komunistů Československa a Komunistickým svazem mládeže

POZVÁNKA

na XXXIII. pražskou teoreticko-politickou konferenci s mezinárodní účastí konanou u příležitosti 95. výročí Velké říjnové socialistické revoluce na téma

„K AKTUÁLNÍ PROBLEMATICE IDENTITY KOMUNISTICKÉHO HNUTÍ“

v sobotu 3. listopadu 2012 od 9⁰⁰ do 16³⁰ hodin

ve velkém sále ÚV KSČM, I. patro č. 76, Politických vězňů 9, Praha 1

DDV PROTI CÍRKEVNÍM RESTITUCÍM

Vyšlo jako tematický materiál internetového časopisu Drátem do Voka
www.dratemdovoka.clan.su

Církevní restituce?

Církvi nic nepatřilo, podle tehdejšího práva vše patřilo suverénovi (kníže, král, císař), který církvi majetek propůjčoval k daným účelům. Nyní je však podle platné ústavy suverénem lid, nikoliv císař, král či kníže (i když některé kníže si asi myslí, že jsme nadále poddaní) a proto nechceme nic církvi dávat. Na sociální účely máme zřízeno MPSV, na léčení MZ, k duchovní útěše psychology a víra je tedy čistě

privátní záležitostí, kterou si každý může financovat jako koníčka. Všichni naši zvolení představitelé by tento postoj, sdílený přibližně 80 procenty veřejnosti, měli asi důsledněji hájit. Ať se udělá o tzv. církevních restitucích referendum, jinak jde o vlastizradu a velezradu. A to pak končí veškerá legrace!

Církev by ráda bránila rozvoji společnosti, naštěstí k tomu nemá dostatek sil:

Společnost se vyvíjí, zatímco církev zůstává jako nebohý dinosaur neměnnou odmítající jakýkoli modernizační ráz. To je celkem trapné, nezodpovědné chování od někoho, kdo chce nadále patřit do moderní společnosti. Nedávno si biskupové stěžovali, že vliv církve slábne, ono se není čemu divit. K církvi se stále více obracejí extrémisté a ultranacionalisté, kteří se snaží ve víře najít nový středobod svého žumpou nasáklého světa. Zatímco prezident Klaus vidí v církvi nějaké stoletími ověřené tradice, většina společnosti si naštěstí myslí úplně něco jiného.

Zkostnatělé hlášky starozákonných předpisů v žádném případě nereflktují na současnou moderní dobu. Odporují skutečným potřebám skutečných lidí. Toto ostatně zcela jistě vědí i církevní představitelé, kteří se často ve skrytu svých domovů chovají v rozporu s jejich učeními. Církev, zvláště ta římskokatolická, jsou pořádně pokryteckými institucemi. Zatímco prvohorní církevní aparát jako jeden muž souhlasí s hradními nadávkami směřujícími k homosexuálním občanům, jsou to také sami farníci, kteří často projevují svou homosexualitu. Podívejme se například do zahraničí. Tam

římskokatolická církev brojí proti uzákonění homosexuálních sňatků.

Proč církevními představiteli vadí svatby osob stejného pohlaví? Homosexualita nikdy nebyla ničím novým. Je to zcela přirozené normální chování určitého procenta lidí. Proč se má odsuzovat něco, co je normální? Homosexualita patří do lidské společnosti a homosexuálové mají právo na stejná občanská práva jako všichni ostatní. Copak se nacházíme ve středověku, ve kterém je svatá církev skutečně tou,

kteřá bude mít hlavní slovo při vykládání základních pravidel lidské svobody?

Na jednu stranu církevní představitelé doslova šíří, pokud představitelé jiných církví vydají nějaké centrální doporučení, přitom je to právě církev, která se mnohdy často chová velmi extrémisticky. Předseda konference francouzských biskupů André Vingt-Trois vydá novou národní modlitbu, ve které odsuzuje zrovnaprávnění části občanů. Opravdu má být takový přístup něčím dospělým, naprosto moderním? Církev je našťásti bez jakéhokoli vlivu, a tak vydá jakési národní modlení v touze po posilování základních lidských práv. Pokud někdo pošlapává lidská práva, nebylo by nejlepší takovou instituci raději ignorovat?

Církev vehementně kašle na práva lidí. Jde si po svém hlavním zájmu. V Čechách jsou to například církevní restituce. Opět po několika letech se zkusí vůle politiků. Již mnohokrát žádosti o majetek selhaly, tak nyní by vše mohlo vyjít. Zatímco církevní představitelé ještě v devadesátých letech odmítali restituce jako zničitelný prvek dehonestující církev na poslední stupínek soudnosti. Dnes ti stejní naopak natahují ruce pro vymyšlené miliardy.

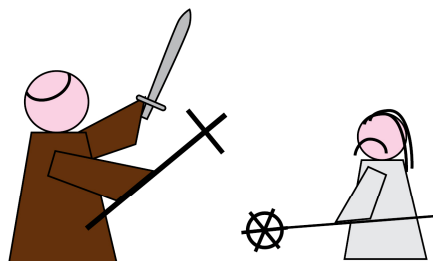
Stát nemusí přeci platit církevní hodnostáře, a tak by měl každický občan republiky držet ústa. Co na tom, že veškerý seznam majetků není podložen a jedná se de facto o lživý seznam naprostých nekřesťanských hodnot. Najednou tady máme církev, která na jednu stranu volá po zkosnatěném světě, aby na dru-

hé straně ty samé tradice pošlapávala jako kus ousaného hadru. Najednou se francouzský kardinál Vingt-Trois schází s novým francouzským prezidentem Françoisem Hollandem, abychom se všichni dozvěděli, že ta svatba není až zas tak nic neznamenaná a vlastně ani nejde o nějaké stvrzení lásky třeba před Bohem. Svátost svatby, jeden z pilířů západních církví, je v jeden den pošlapána jenom proto, aby byla pošpiněna svatba homosexuálů.

Jak můžeme vidět, základní církevní hodnoty nejsou až tak moc základními, když s nimi manipulují církevní hodnostáři podle toho, jak chtějí. Francouzský premiér Jean-Marc Ayrault má našťásti zcela jiný názor na rovnocenná pravidla ve společnosti. Zcela s Ayraultem souhlasím, homosexuálové mají právo na svatby a mají také právo na adopce dětí. Tak to má být, tak je to naprosto správné. Homosexuálové nesmějí být diskriminováni. Církev nemá problémy s obhajobou diskriminace lidí. To ostatně samotná církev dokázala na celém světě

během celých století. Církev dokonce ve jménu získání svých majetků neměla problém spojit se s diktaturami, autoritářskými režimy, které jim často dovolovaly výměnou za podporu nelidského režimu mnohem větší svobody, větší moc ve společnosti a svobodnější zacházení s majetkem.

Našťásti dnes se nenacházíme v gotice, a tak nemusíme naslouchat církevním lžím o jedné neskonalé pravdě. Církev tak zatím působí jako překážka ve vývoji moderní společnosti.

„Na počátku jsme museli bohužel použít sílu k vymýcení všech bludných myšlenek starých Slovanů.“

www.stopcirkvimrestitucim.cz

Katolická církev žehnila zbraním SS

Je tomu právě sedmdesát let, kdy v chrámu Cyrila a Metoděje v Resslově ulici na Novém Městě Pražském, utichla po sedmi hodinách boje střelba a v chrámu ležela mrtvá těla sedmi

hrdinských parašutistů. Jan Kubiš, Jozef Gabčík, Jaroslav Švarc, Josef Valčík, Josef Publík, Jan Hrubý a Adolf Opálka měli být, snahou pravoslavných duchovních, z chrámu převez-

ni 18. června 1942, avšak úkryt již byl prozrazen a k chrámu se stáhlo přes osm set německých vojáků, kterým pomáhali i pražští hasiči. Úkryt v pravoslavném kostele parašutistům nabídl pravoslavný věřící Jan Sonnevend se souhlasem kaplana Vladimíra Petřka. Ten okamžitě uvědomil děkana Václava Číkla a kostelníka Václava Ornesta. Svatý Gorazd, vlastním jménem Matěj Pavlík, narozen 26. května 1879 v Hrubé Vrbce, se o úkrytu parašutistů dozvěděl až v den vyhlazení Lidic 11. června. Již den poté, tedy 12. června 1942, se biskup Gorazd rozhodl vydat se Němcům, aby zabránil popravám nevinných českých obětí nacistického řádění. Ve čtvrtek 25. června 1942 byl v pět hodin ráno v Horních Počernicích zatčen.

Po rychlém soudu byl biskup Gorazd zastřelen 4. září 1942 ve tři čtvrtě na dvě odpoledne na Kobyliškém střelnici. Spolu s ním pod kulkami popravčí čtyři zemřel Jan Sonnevend a Václav Číkl. O den později byl zastřelen i Vladimír Petřka.

Biskup Gorazd již od podpisu Mnichovské dohody, a to 28. října 1938, jako reakci na zradu československého národa, zaslal protestní prohlášení všem nejvýznamnějším představitelům východní církve, ve kterém obhájuje právo Československa na existenci. Po okupaci 15.3.1939 vyzývá biskup Gorazd pravoslavné věřící k ještě větší semknutosti a pospolitosti.

Po jeho popravě následovaly další sankce proti odbojné a nepokořitelné církvi. Dne 27. září 1942 byla Českopravoslavná obec v Protektorátu rozpuštěna, veškerý majetek zkonfiskován, chrámy byly zapečetěny a bohoslužby zakázány. Všichni duchovní této církve byli deportováni do Německa na nucené práce a dvanáct představitelů Pravoslavné církevní obce v Praze 2 bylo popraveno.

Takto se za okupace, tedy v dobách, kdy českému národu hrozila faktická likvidace, zachova-

la pravoslavná církev.

A jak se chovala církev katolická? Katoličtí kněží žehnali zbraním SS, ale nejen jim, žehnali všem zbraním nacistických armád, žehnali i střelám V1 a V2 a Tygrům. Vatikán v době obsazování Evropy německými hordami odmítl pomoci v útěku i svým věrným věřícím a nechal je napospas osudu v koncentracích a v plynových komorách. Po válce, kdy začala fungovat esesácká organizace ODESSA, která pomáhala utéci mnoha válečným zločincům, především do Jižní Ameriky, konkrétně do Argentiny, velkým a významným pomocníkem této esesácké tajné organizace byli i nejvyšší představitelé Vatikánu, tudíž katolické církve.

A právě této církvi, tolik zprofanované i z dávné minulosti, vzpomeňme jenom na počet autodafé, po jejichž obětech získávala katolická církev také majetky, máme nyní vracet tolik, že by se stala po ČEZU druhou nejbohatší organizací ve státě? Za co? Za napomáhání nacistům? Za nechání svých věrných oveček napospas hitlerovcům? A navíc, Marek Benda, přesně v rétorice jezuitů, ve své bezbřehé nadutosti prohlásil, že si přeje, aby církev měla ještě větší majetek, nežli v době před reformou Josefa II. Vážil jsem si, a to neskutečně, kardinála Tomáška. Ten, po vrácení 160 kostelů katolické církvi hned počátkem devadesátých let, prohlásil, že tímto aktem končí veškeré majetkové nároky katolické církve. V hrobě se musí tento skvostný a čistý člověk obracet, když by se mohl dozvědět, že současný kardinál Duka hrozí státu soudem, pokud mu tak ohromný majetek nebude vrácen.

A jak získávala katolická církev majetky? Jeden malinkatý, zato názorný příklad. Moje babička, narozená v roce 1898, byla katolička. Jako živnostnice přispívala pravidelně do kostelní pokladničky. A pak přišla krize a babička byla svědkem, jak katolický farář řval jak nepřítelny